

Pető Tünde

A varázsló

Folytatás a XVII. oldalról

A szörnyű pillanatok után elégedetten nyugtázta, hogy nem is volt olyan rossz prezentáció ez az éghíború egy kezdő varázslótól.

Köszönöm Uram! tette hozzá, szemeit az Égre függesztve, mert szeretett volna biztos lenni abban, hogy az Úr hozzájárulásával történt, ami történt és még véletlen sem a Gonosz mesterkedett.

A lakodalomnak a vihar véget vetett, az eső csendesedett, majd újra erősen kopogott a sátrak vásznán. A viharvert társaság néhány óra után feladta, sátrat bontott és viszakullogott Budára, Angelica pedig nem ölte meg magát, sőt néhány évig úgy tűnt, hogy megadja magát sorsának és nem is panaszkodott Pietronak, akinek harmadik és utolsó varázslata ahhoz a naphoz kötődik, mikor Beatrice parancsára elindult a füveskertből a budai várba.

A Nap már magasban állt az égen, mikor Pietro, lóháton megérkezett Budára. A városban nagy volt a nyüzsgés, laktak itt németek és magyarok majdnem ugyanolyan arányban, de itáliaiak és zsidók is tarkították a városképet. A kézművesek a Váralján kínálták portékáikat házaiknak aljában. A tehetősebb kereskedők feljebb, a magaslaton éltek, a németek a hegy közepén, a város központjában. Plébániatemplomuk környékén szerdánként tartottak nagyobb vásárt, míg a magyarok az északi részt foglalták el, ők is a saját plébániatemplomuk melletti piactéren találkoztak leginkább. Tőlük keletebbre a zsidónegyed állt. A város egyre épült mióta Pietro Magyarországra érkezett, a messzi földekkkel kereskedő polgárok jómódjáról tanúskodtak az épületek. A férfi bólogatott jobbra is, balra is, mert ha nem is volt fontos figurája a városnak, de ennyi év után már ismert néhány helyi polgárt és egy-két német szó is ragadt rá az évek során. Ilyenkor, szombatonként a magyar piactéren tartottak vásárt és Pietro Nanának köszönhetően tökéletesen beszélt magyarul, így nemcsak az itáliai kolóniában voltak távoli ismerősei.

A férfi agya bólogatás közben is lázasan járt, kutatta kereste meghívásának okát, de sejtelve sem volt, hogy mi válthatta ki a hirtelen királyi kegyet. Fabrikált magában egy őszintétlen verset Beatrice köszöntésére, ez a legkevesebb volt, amit az úrnő elvárt egy udvaroncától. Bárhogy is forgatta a szavakat, azok szétszaladtak, makacsul ellenálltak és Pietro maga is látta, hogy úgy kígyóznak elő, mintha írójuk mindennek az ellenkezőjét gondolná, mint amit kimond. A kivételes erőlködés végül meghozta gyümölcsét, és talált egy alkalomhoz illő, bár majdnem illetlenül rövid üdvözlést. Most már csak az istenverte hirtelen véretem kell megfűkezmem, gondolta magában, és azzal a feltett szándékkal lépett a palotába, hogy nem fogja elveszteni a fejét, bármi is jusson tudomására. Magára öltötte magas nyakú zekéjét,

övel a derekára szorította és hideg akarattal ment a királyné színe elé. Beatrice szinte soha sem volt egyedül, de most kiharcolta udvarhölgyeit a teremből. Pietronak nem sikerült Angelica kedves arcát felfedeznie a hölgykoroszuiban és az is nyugtalanította, hogy Beatricének olyan mondandója volt, amelyhez nem kerestett tanúkat.

A nő aranszálas, drágakövekkel nehezített ruhájában, büszke tartásával valóban felséges jelenségként tornyosult a férfi előtt. Pietro meg is eresztett egy Isteni Beatricét, de az úrnő türelmetlenül félbeszakította egy mozdulattal. Nem vagyok kíváncsi a verseidre, Pietro, mondta röviden, nem ezért hívtalak. Pietro érezte, ahogyan a nyugtalanság felfelé kúszik testében a lábától indulva és forrósággal önti el a fejét. Angelica beteg, az orvosok már mindent megpróbáltak, de semmi sem segít, folytatta a királyné. Majd feléje intve, megadta az engedélyt, hogy szóra nyithassa a száját. Beszélhetsz, mondta és szemeit Pietrorra függesztette, miközben ujjával idegesen dobolt az asztalon. Felsőges úrnőm, milyen kórság támadt Angelicára?-kérdte Pietro és a torka is elszorult.

Senki sem tudja, nem beszél senkivel, ül az ágyán és hajlong előre-hátra, hangzott a válasz. Nem eszik semmit és az italt is úgy kell beletölteni. Az orvosaim tehetetlenek. Beatrice hangja aggodalomról árulkodott, majd arca kisvártatva fura fintort vett fel: Angelica szerint varázsló vagy, tette hozzá gúnyosan. tehát meg tudod gyógyítani. Nos, ha megteszed, nem leszünk hálátlanak. Talán engem is te átkoztál meg? -kérdte provokálóan egy kis szünet után.

Pietro legalább olyan eszes volt, mint Beatrice, azonnal átlátta a veszélyt, amely ezekben a szavakban rejtőzött, de távolról ösztönösen látni vélte az esélyt is a szabaddalásra, amely feléje bólintott. Gyanította, hogy a királyné fél az átkoktól.

Varázsló? kérdezte olyan könnyedén, amennyire csak tőle telt. Angelica tréfálhatott, Felsőg. A varázslók gonosz lények, de hogyan is kívánhatnék én rosszat felséges úrnómmnek, jótevőmmnek, hogyan is tehetnék olyat, mint egy varázsló, hogyan küldhetnék vihart, vagy okozhatnék meddsőséget, ahogyan ezek az ártó lények teszik, kiktől óvjon a Mindenható Isten, mikor egyetlen vágyam, hogy nyomorult életemet felséged lába elé tegyem. Amikor a férfi kimondta a szavakat amelyekkel a királyné meddsőségének okára célzott, Beatrice arca bíborszínűre váltott, de nem vesztette el lélekjelenlétét egyetlen pillanatra sem, még akkor sem, mikor Pietro ekképpen folytatta:

Azt hallottam, a varázslók leírják gonosz cselekedeteidet, és ha elhaláloznak, bárki elolvashatja, hogy mit tettek....Istenkáromló lények ők, Felsőg.

Egy szót se többet, megégettetnélek Pietro! mondta a nő olyan szelíden és olyan nyugalommal, hogy Pietrot a víz is kiverte, de nyugalmat erőltetett magára és méltó párjaként felelt a királyné nem is olyan burkolt fenyegetésére.

Felsőged mindent megtehet, hiszen hatalmas úrnő, de Felsőges királyunk nem kíván újabb boszorkánypert a Palota falai közé hozni. Pietro egyenes célzást tett Edelpeck Borbálára, akit Beatrice megpróbált boszorkányság vádjával a törvény elé citálni. A király dührohant kapott a hírre. Pietro nem volt egészen járatlan a budai várban folyó eseményekben, mindig igyekezett, saját érdekében megbízható forrásokból hallani arról, hogy mi történik Budán, ha nem is lakott már a Palota közelében. Egyetlen közelebbi barátja, egy magyar, aki János névre hallgatott és a király kancelláriáján dolgo-

zott mindig ellátta hírekkel poharazgatás közben, sőt még a füveskertbe is kilovagolt néhanapján Pietrohoz, hogy megbeszéljék a világ dolgait. Most hasznát vette barátságuknak.

Arról nem is beszélve, zárta szavait a férfi, ha megégettetne Felséged, akkor hogyan tudnám meggyógyítani utána Angelicát.

Beatrice először azt hitte, hogy rosszul hall, aztán teljesen váratlanul elnevette magát, elvégre igaza volt a férregnek, akkor is eltaposhatja, ha már meggyógyította Angelicát. Egy ilyen férget csendesen is el lehet tenni az útból, egy kocsmai verekedés, vagy egy tör is megteszi a szolgálatot. Ámbár ha a nyomorult írt volna a királynak egy levelet, akkor lehet, hogy magyarázkodásra kényszerül Mátyás előtt. Micsoda aljas kígyó ez itt, pedig az apjával sosem volt baj. Lehet, hogy Angelicának tényleg igaza van és valójában varázsló.....- erre a gondolatra a királyné megborzongott.

Gyógyítsd hát meg barátnédát!- mondta, színlelt részvétellel a hangjában, nem leszünk hálátlanok. Bizom hűségemben és tudom, hogy fáradhatatlan leszel szolgálatainkban fejezte be beszédét.

Beatrice egyes csókra nyújtotta felséges kacsóját és Pietro mély undorral megcsókolta, majd kihátrált a fényes lakosztályból, hogy remegő lábain eljusson Angelicához, akit lakhelyén szörnyű állapotban talált meg. A leány lesoványodva, cserepes ajkakkal ült az ágyán. Pietronak fogalma sem volt arról, hogy megismerte-e egyáltalán, mert egyetlen szót sem szólt hozzá, még akkor sem, amikor karjaiba vette és megitta valahogy, majd kiadta a parancsot, hogy értesítsék a királynét, hogy engedélyével távozna és magával vinné Angelicát, szolgálójával együtt, hogy meggyógyítsa. A királynénak nem volt ellenvetése, Pietro pedig magával vitte a füveskertbe Angelicát, aki még mindig nem beszélt, de legalább engedelmesen mozgott, amint kitámogatták és székere tették ruhásládájával egyetemben.

Pietro feltételezte, hogy a szolgáló, aki velük tartott Beatrice szeme és füle lehet a házban, ezért a legtávolabbi zugban kapott helyet, míg Angelicát saját szobája mellett szállásolta el, melynek asztalán nagy összevisszaságban heverték a lapok, amelyekre Pietro a füveskert növényeit rajzolta. A rajzok mellett ott voltak a leírások is arról, hogy melyik növény milyen bajra gyógyír. Nana ismerte a helyi füveket, Pietro pedig nagy tudósa volt apja jóvoltából az itáliai növényeknek és a házban töltött évek alatt feljegyzései egyre szaporodtak. A végén már nemcsak a gyógynövényeket írta le környékbeli kószálásai után, hanem a fákat, a bogarakat és minden élőlényt, amely körülvette a természetben.

Kora nyár volt és a kert már majdnem teljes pompájában mutatta magát Angelicának, kinek reggelijét Pietro minden reggel maga készítette el a főzettel együtt, amellyel a leányt az első időkben szinte folyamatosan álmomban tartotta. Maga is Angelicával reggelizett és megpróbált annyi ételt tömni a betegbe, amennyit csak bírt, majd a kertben ücsörgött egy kicsit a néma leány társaságában, végül a szobájába vitte, hogy újra és újra a jótékony álomnak adja át. Angelicának nem volt láza, testiekben egészségesnek látszott, ha nem is nagyon akart enni. Nem beszélt, de mikor ébren volt, szemei követték a férfit, aki úgy társalgott vele, mintha minden felvetésére választ kapott volna. Estéként újra kivitte a kertbe, hogy meséljen neki, mint gyermekkorukban, vagy lantját pengetve énekelt olyan dalokat, amelyeket tudott, hogy Angelica kedvel. Néhány nap múlva Pietro kiadta a parancsot Nanának, hogy melegítsen vizet és

töltse meg a dézsát. Bement Angelica szobájába és hálóingével együtt betette a bábuként viselkedő testet a meleg vízbe. A leány vizes ingének látványától azonban hirtelen egészen összezavarodott. A vihar, amely ekkor benne támadt a látványra jócskán felülmúlta az égszakadást, amely szétkergette a lakodalmas népet hajdanán László úrfi esküvőjén.

Pietro, ki oly gyengédségről tudott tanúságot tenni a világgal és főleg Angelicával szemben soha nem gondolkodott saját maga felől túl sokat. Megrázkódott és elnyomva egyre terebélyesedő vágyát Nana további gondjaira bízta Angelicát, majd a kerttel foglalatosságot egész nap.

Elmúlt a nyár, és egy este Pietro már kezdte feladni, hogy barátójából valaha is szót fakaszt. Lehet, inkább meg kellett volna, hogy etesselek az oroszlánnal annak idején, mondta neki egy délután, miközben az ősz vörös színeibe hajló kertet szemlélte. Az oroszlán- ismételte Angelica. Ez volt az első szó, amit három hónap alatt hallottak tőle. Pietro felugrott útból és örömeiben megcsókolta a nőt, újra érezve magában a pillanatok alatt összefutó fellegek-ből készülő égiháborút, melynek létét most már kezdte maga is jegyezni. Egyszer majd bolond érzélgős öreg ember lesz belőlem gondolta, hiszen az itt csak Angelica.

Az elkövetkező napokban és hetekben a lány beszélni kezdett, Pietro pedig másféle főzetet kotyvasztott neki, amely már nem borította Angelicára a jótékony alvás függönyét egész nap. Pietro mindenre emlékezett, amire apja valaha megtanította. A leány a végén már folyamatosan ontotta magából a szót, mint valaha Nápolyban és a ház körül is tevékenykedett. Elmondta, hogy régi kőrje a viharos lakodalom óta megözvegyült, de a férfi már régen tudott erről. Gondolsz-e még rá? kezdte faggatni a leányt, de valahogy kényelmetlen érzés kerítette hatalmába, amint szemét felejtette göndör fűrtjein, szabályos arcán, melyet a nevetőgödröcskék szinte ellenálhatatlanná tettek, nem beszélve formás kebleiről, melyek ruhájának kivágásából kandikáltak elő. Mielőtt beteg lettem volna, megpróbáltam úrnőnket kérni arra, hogy engedélyezze, hogy találkozhas-sak vele, de megtagadta az engedélyt, vallotta be neki a leány. Lehet, hogy László szíve elfordult tőlem, mondta, sok év eltelt azóta, hogy megkért engem.

Szóval még mindig arra a senkiházira gondol, arra a kura-fira, nyugtázta magában Pietro, aki maga sem értette, miért lett hirtelen oly mérges: és mit tehetnék érted én, hölgyem, ne készítsék-e egy bájitalt, vagy bocsájtak rá szerelmi varázst, én, a nagy varázsló folytatta egyre dühösebben Pietro. Varázsoltam már neked oroszlánt, vihart, én magam is kíváncsi lennék, hogy mire vagyok még képes. Angelica szemei tágra meredtek: hát megtennéd? Már miért ne tenném meg, válaszolta Pietro foghegyről egyre növekvő hévvel, elvégre csekélység ez nekem, nagy varázsló vagyok én, mint tudjuk. Ekkor lejjebb vette a hangját, mert látta, hogy halálra ijeszti hangos beszédével a leányt. Itt lakik szerelmed a budai hegyekben egy híres udvarházban tette hozzá, immár jóval halkabban a híres szót gúnyosan megnyomva, mert az udvarházzal már hallott a helyiektől. A részeges tivornyák fészkeinek híre már bejárta a környéket. Azt sem bánnád, ha meglátogatnánk Lászlót? Kérdezte Angelica csendesen. Hogyne, akár meg is látogathatnánk, válaszolta Pietro, sőt meg is fogjuk látogatni és ha ez a kívánságod én varázslatot dobok rá, hogy szíve újra feléd forduljon, mi mást tehetnék- az utolsó szavakat már szinte motyogta maga elé, végül ellentmondást nem tűrő hangon kiadta az utasítást a másnapra indulásra. Angelica némán felállt és bement a házba és a nap további részében szolgálóját nyúzta, hogy minél gyorsabban készítse elő öltözékét az útra, majd Nanával tárgyalt, ami igen érdekes volt, tekintve, hogy Angelica szinte

egyetlen szót sem beszélt magyarul, ami tökéletes összhangban volt azzal, hogy Nana hasonló szinten beszélt a nápolyi nyelvjárást.

Pietro ingerültsége kitartott a nap végéig, az esti Nap fénye a kert végében találta. Tüzet rakott a gazból és sokáig bámulta a lángokat. Gondolatai Angelica körül forogtak, végül lassan belekezdett mondókájába:

Napsugár, arany fény, szívig hatoló bő ér.
Hold, hold ezüst ár, kit keresel, kire vársz.
Fák, fák, csendes láz, átölel a halk varázs.
Szólj, szólj, okosat, nyissuk ki a kapukat.
Lásd, lásd, múltadat, minden gyarló titkodat.

Ezután leöntötte a paraszat és kedvetlenül nyugovóra tért.

Amikor Pietro évekkel később visszagondolt arra a napra, amikor elindultak László úr udvarháza felé, maga sem értette régi önmagát. Az utazást megelőző éjjel álom és ébrenlét között hanykolódott, halva látta magát heverni egy sötét budai utcán, majd a gyermek Angelicát látta maga előtt, amint fut a nápolyi tengerparton és kiabálja feléje, hogy éj utol, éj utol, Pietro. Aztán ismét a leányt látta, de most a dézsában, a vizes ingben és álmában is érezte, amint előnti a hév. Felébredt. Összeszedte gondolatait, érezte hogy hibázott, nagy hiba volt ez a varázslat, de talán még nem késő, hogy mindent jóvá tegyen. Nemsokára vissza kell Angelicát vinnie az Udvarba, hiszen nem tarthatja örökké maga mellett. A leány gyógyulása nem maradhat sokáig titokban.

A reggel csendesen telt és Angelica szolgálóját otthon hagyva, ketten indultak el szekéren, amelyet Pietro maga hajtott. Útközben, kérésére, többször is megálltak, ilyenkor lesegítette a lányt a szekérről, leültek a fübe és hallgatták a madarak énekét. Az őszi erdő sutogó fái között Pietro ilyen verseket mondott:

Hogy mit gondolok, magam sem tudom,
Elveszett szívem, minden birtokom.
Szomjazom, de nem tudom mire,
Nem a szépre vágyok, az örök végtelenre.
Egy másik pihenőnél ekképpen szólt:
Szívembe szemcsés por hullott tán,
Köré kerekedett gyöngyöm,
Nincs nyugodalmam e földön,
Kincsemmel alszom és ébredek.

Az út nem akart elfogyni, mert Pietro szinte minden bokornál megállt, hogy mutogassa Angelicának a leveleket, a virágokat, a felhőket, amelyek különféle formákat öltve rajzoltak óriásokat és törpéket, embereket és állatokat az Égre. Egyszer csak egy nagy kapu látszott kibújni a fellegek játékából. Látod-e Angelica, ott a világok kapuja- mondta. Minden, amit itt megélünk a földön, a kapu mögött is megéljük, de ott minden még színesebb, ékeesebb, ott jobban érzed az ízeket, jobban tudsz szeretni is. Mi csak árnyak vagyunk, annak a másik világnak az árnyai, szeretünk, de nem egészen, élünk, de nem teljes életet, 's ha van boldogságunk, akkor támad, mikor néha, egy-egy pillanatra sikerül kinyitnunk a kaput. A leány ezekre a szavakra hozzásimult és csókolni kezdte és ott, a budai hegyek között történt ekkor, hogy Pietro az asszonyává tette Angelicát. Sokáig heverték a füben egymás mellett, a boldog férfi és a leány szótlánul, talán egy órát is, végül Pietro újra megszólalt. Istenverte kontár varázsló vagyok én, képes voltam saját magamat elvarázsolni, de nagy marha is vagyok egyben, hiszen már évekkel ezelőtt megtehettem volna. Angelica kacagott és arra kérte a férfit, hogy most már mindig maradjon mellette. Pietro szemében végtelen szomorúság költözött. Nincs joga 's

módja arra, hogy a leányt továbbra is maga mellett tartsa, még akkor sem, ha feleségül venné, hiszen egy ilyen házasság nemcsak méltatlan lenne Angelicához, de Pietronak oly kevés a földi vagyona, ha elszöknének sem tudna neki mást, mint nyomort és szenvedést nyújtani. Elsorolta kétségeit, nem titkolta félelmeit, semmit nem tett hozzá és nem vett el, egyedül azt hallgatta el Angelica előtt, hogy ki és miért törhet az életére. Angelica csendesen hallgatta, látta a férfi kínjait, de valahányszor ránézett Pietrorra, szerelmének már pusztá látása is elűzte félelmeit. Nyugodt maradt. Legyen hát úgy minden, ahogyan akarod, ha száz évig élek sem tudnálak elfelejteni, édes Pietrom, - jelentette ki.

A férfinak valójában esze ágában sem volt feladni a lányt, agra lázasan dolgozott a menekülés útjait fürkészve. Nemcsak magáért, hanem a lányért is túl akart élni mindent. Ha Angelica nem is lesz az övé ebben a világban, de tudnia kell róla, ott kell lennie ezen a földön, hogy vigyázzon rá, ha egyszer megint összetörne.

Igy történt, hogy Pietro és Angelica sosem érkeztek meg László úr udvarházába. Az elkövetkező hetet férj és feleségként élték a füveskertben, boldogan és felszabadultan. A leány nem ingott meg akkor sem, mikor elérkezett a nap, hogy visszatérjen az Udvarba. Elutazása előtt nemcsak biztosította Pietrot örök szerelméről, de többet is tett ennél, ő vezette rá arra, hogy megoldást találjon kétségbejítő helyzetére.

A füveskerti ház szobájában még mindig nagy rendetlenségben heverték a lapok, amelyekre Pietro lejegyezte a növényeket. Pietro az utóbbi hónapokban elhanyagolta ezt a tevékenységét, de a lány szívesen nézegette a finom rajzokat és amikor a könyv szót kiejtette száján, Pietro egy bizonytalan ösvényt látott maga előtt körvonalazódni. A királyi kancellárián Pietro barátja, János igen meglepődött, mikor a férfi felkereste. Régen nem látta már barátját, aki most nagyon izgatottnak tűnt. János- mondta neki, nagy bajba kerültem és bocsáss meg nekem, hogy nem részletezem keserveimet, de ha szeretnél életben tartani, akkor csempéssz be valahogy a királyi audienciára, a mai napon sorra kerülő kérvényezők közé. A király színe elé kell jutnom.

János nagy csodálkozással fogadta a kérést. A fene sem gondolná, hogy tizenöt évet töltöttél az Udvarnál, példás a viselkedésed, kifogástalan a modorod, egy füveskertben élsz, mégis sikerült oly ádáz ellenségeket szerezned magadnak, akik az éledre törnek. Mondd, hogyan sikerült mindezt elérned?

Az Isten áldjon meg, ne tréfálgj velem, válaszolta Pietro, az ügy nem tűr halasztást. Nem lesz könnyű, hangzott János válasza. Az emberek napokat, heteket várnak, hogy Mátyás színe elé kerüljenek és előadhassák ügyüket, de megteszem, amit tudok, biztosította Pietrot, aki így került pár óra múltán a király színe elé, a kigyózó sor kiabálásától kísérvé.

A férfi tudta, hogy a hatalommal szemben semmi esélye sincs, hacsak nem szerzi meg egy még nagyobb hatalom támogatását. Mikor üdvözölte Mátyást, a magyarok királyát és átnyújtott neki néhány lapot azok közül, amelyek készülő könyvének mives munkájáról tanuskodtak, a feleséges úr arcán látszott, hogy nagy meglepődésére szolgál, amit lát. Pietro ekkor ékes szavak kíséretében felajánlotta neki könyvét. Nem maradt el válaszként a királyi kérdés, Mátyás kíváncsian tudakolta, hogy mivel köszönhetné meg a felajánlást. Pietro zavartan adta elő kérését, mellyel ellentmondott önmagának is. Kérte, hogy a király járuljon hozzá, hogy Angelicával házasságra lépessenek és visszatérjenek Nápolyba. Mátyás megrázta a fejét. Ami Angelica házasságát illeti, a királyné jóakarata-

ra bízta a dolgot, hiszen szokás, hogy ő döntsön ilyen természetű ügyekben. Pietro számára ez a válasz természetesen egyet jelentett a sóhával, hiszen Beatrice nem fog engedni és az igazság valójában a királyné oldalán áll. Pietronak tényleg nincs módja, hogy neméhez, rangjához illő életet biztosítson a lánynak.

A király figyelmét nem kerülte el a szomorúság, amely a férfi arcára kiült. Kedvére volt ez az ember, aki úgy zenélt és verselt, mintha így született volna. Mi bántja, Pietro mester?- faggatta tovább. Pietro a királynak is elmondta, hogy jó okkal életét félti "rosszakaróitól és irigyeitől" és újra hangsúlyozta, hogy véglegesen el szeretné hagyni Budát. Ha ez feltett szándéka, várjon odakinn, míg a kérvényezők hada elvonul és ő, Mátyás tudatni fogja vele királyi akaratát- hangzott a válasz.

Pietro hosszú ideig támasztotta az oszlopokat a király fogadótermének előcsarnokában, sok óra eltelt, mire elfogyott a kérvényezők menete. Végül Jánost látta közeledni, kezében egy levéllel és egy erszényvel. Nem tudom, hogy mit tettél, mondta régi cimborája, de nem is érdekel. Minél kevesebbet tud az ember bizonyos dolgokról, annál nyugodtabban alhat. A király akaratából ezentúl kevesebbet fogunk találkozni, folytatta barátja és látva Pietro bizonytalan képét hozzátette: még ma, a legnagyobb titokban elindulsz a Felvidékre, Rozsnyón megkeresed a királyi birtokok és házak intézőjét, Lutz uramat, aki megmutatja az erdei házat, amely új otthonod lesz. A király neked szándékozik adományozni a házat és a hozzátartozó kisebb erdőt annak fejében, hogy ott folytatod munkádat és minden tücsköt, bogarat, madarat és növényt lerajzolsz, leírsz, amelyet csak ott találsz. Ebben az erszényben annyi pénz van, amennyit még így együtt soha nem láttál, nevetett János. Egy évi költséged, előre kifizetve aranyban, és urunk azt üzeni, ha tartasz attól, hogy rosszakaróid keze még Rozsnyón is elérhet, válassz magadnak valami szép magyar nevet. Ezen a ponton barátja összeráncolta homlokát, majd elnevette magát, én a Jánost javaslom, no nem a saját, hanem urunk dicsőséges atyjának tiszteletére, ámbár az én tisztelem sem hangzana éppen rosszul.....

Pietro megszorította barátja kezét, és engedélyt kért tőle, hogy az újszülött János úr Rozsnyóról a régi Jánoson keresztül levelezhessen Angelicával. A levelek mentek is egy darabig, míg Angelicát az elkövetkező télen három nap alatt el nem vitte egy járvány.

Pietro azonban még sokáig élt, egyre csak rajzolta feljegyzéseit a növényekről és állatokról, míg a királyi könyvtárba nem került első könyve, amelyet több hasonló követett.

A nap, amelyen először nyitotta ki az égi kaput, gondolataiban újra és újra visszatért és hosszú és boldog életet adott neki. Az évek úgy szálltak el felette, mintha csak egyetlen végtelen pillanat lett volna az egész, amelyben újra és újra elindul a szekéren László úr udvarháza felé.

KAPUK
Ligeti Pál fotósorozata
**A kolozsvári
Vallásszabadság Háza
két bejárata**